
Na mě si nepřijdeš

S mrt zabíjí jakoukoliv iluzi soukromí. Po prohlídce těla Eva zahájila systematické prohledávání ložnice.

Jak Trina říkala, Trey měl rozsáhlý šatník. Elegantní, sexy trikoty na posilování, parádní obleky, stylové oblečení do klubu.

„Nosil sladěné ponožky a spodní prádlo,“ poznamenala Eva, když se vrátila Peabodyová. „Barevně i ve vzorech. Kdo dělá něco takového a proč?“

„Četla jsem článek o tom, že vás spodní prádlo posiluje a zvyšuje vaši úspěšnost. Je to vaše vnitřnější já.“

„Jestli vás posiluje to, že nosíte stejně barevné ponožky jako slipy, jste slaboch. Má tady standardní mužskou antikoncepci, pár tuctových pomůcek a pornodisků v zásuvce nočního stolku. Golfové hole, golfová výbava ve skříni s oblečením. Nikde žádné ženské šaty.“

„Dívala jste se do něj?“ Peabodyová zvedla videofon zavřený do sáčku na důkazy.

„Jo, pár zpráv od klientů, pár hovorů s kamarády, nějaké odchozí, dosud nezodpovězené vzkazy ženám. Nikdo mu nevyhrožoval zabitím.“

„V kuchyni je stojan na nože, ve kterém jeden chybí,“ řekla Peabodyová. „Ten, co z něj trčí, vypadá jako součást sady.“

„Vrah ho uhodil trofejí, která byla po ruce. Pak dal trochu průchod tvořivosti, když použil nůž, taky po ruce.“ Eva si opřela ruce v bok a vyšla do obýváku.

Rozhlédla se – zaneřádný, neuklizený, ale žádné stopy zápasu. „Hm, jelikož tady není žádná známka vloupání ani boje, Ziegler pustil vraha dovnitř dobrovolně. Znal ho – nebo ji. Měl na sobě kalhoty na šňůrku a tričko – domácí šaty, takže se s vrahem cítil úplně v pohodě, dokonce natolik, aby spolu šli do ložnice.“

„Třeba ho do ložnice zatlačil. Třeba měl vrah s sebou kudlu.“

„Kdyby měl kudlu,“ namítla Eva, „proč by mlátil oběť po hlavě trofejí? Mrtvý měl navíc skvělou fyzickou, takže bych čekala, že se bude bránit. Jenže ho vrah překvapil. Šli spolu do ložnice. Kvůli sexu? Postel je zválená, takže spolu třeba spali.“

„Ta dáma s červenými střevíčky?“

„Možná.“

Eva se podívala na boty a podprsenku pohozené všem na očích.

„Když jste natolik chladnokrevná, abyste odtáhla mrtvého na postel, šla do kuchyně, odtrhla víko od krabice s pizzou, vzala nůž, vrátila se do ložnice a zabodla ho do mrtvolky, neměla byste dost rozumu, abyste si odnesla vlastní boty a spodní prádlo? Měla jste dost rozumu a chladnokrevnosti, abyste odnesla fix, kterým jste napsala vzkaz – protože jsem tady žádný nenašla –, i abyste otřela rukojeť nože a podstavec trofeje, takže po vás nezůstanou otisky, ale pak tady necháte povalovat puntíkovanou podprsenku a červené lodičky?“

„Jo, to by byla hodně velká chyba.“

„I tak... Možná proběhl sex, nebo se k němu schylovalo – je oblečený, takže buď sex proběhl a on se zase oblékl, nebo se vůbec nesvlékal. V každém případě ten, kdo s ním přišel do ložnice, popadl trofej a uhodil ho s ní. Oběť se zhroutila na zem, ale vrah nepřestal, protože oběť má jednu ránu z boku hlavy a jednu na zátylku. Vrah nepanikařil, nepokračoval v mlácení, takže se ovládal. Ale cítil potřebu ještě něco přidat, a tak si našel karton a napsal vzkaz. Vytáhl ho na postel, opřel ho a přibodl mu vzkaz nožem k hrudníku.“

„To poslední je vyložená podlost. Jasně, vražda je podlá vždycky,“ dodala Peabodyová, když se na ni Eva podívala, „ale ten nůž a vzkaz jsou jako sůl do rány. Vážně.“

„Je to ocel do prsou. Pořádně tě namíchl,“ pokračovala Eva, jako kdyby mluvila s vrahem. „Ale oplatil jsi mu to. Cítíš uspokojení. Rychlé násilí – patrně impulzivní – následované chladnokrevným dovětkem.“

„No, řekněme čistě teoreticky, že to udělala ta s červenými střevíčky.“

Peabodyová je obešla a pokusila se vytvořit jiný scénář.

„Popadne je vášně, přesouvají se do ložnice. Ona si to rozmyslí, on naléhá – bum. Nebo si odbudou sex a on se chová jako blbec. Řekne něco o její

váze, technice nebo tak něco. Bum. Drží se dost dlouho na to, aby ho takhle dozdobila – je plná vzteku a adrenalinu. Až potom zpanikaří a uteče.“

„Možná.“ Eva si pomyslela, že zatýkala lidi, kteří se dopustili ještě větších hloupostí. „Vezmeme jeho počítač a projdeme ho. A najdeme majitelku těch rudých střevíčků.“

„Jsou moc pěkné. Zajímalo by mě, jakou mají velikost.“

„Kristepane, Peabodyová!“

„Jenom tak uvažuji,“ řekla Peabodyová a odpěchala ke dveřím, aby dovnitř pustila techniky – a unikla Evinu hněvu.

Za svítání už Ziegler ležel na pitevním stole v márnici, po jeho bytě se činili technici a prvotní obchůzky po budově vyústily v očekávatelné „nikdo nic neviděl“.

„Hlasuju pro klasický zločin z vášně.“ Peabodyová, opět zachumlaná do všech možných vrstev, jako kdyby se chystala čelit době ledové, vyšla s Evou z budovy. „Šperky, hotovost, kredity, elektronika i nóbl sportovní vybavení zůstaly na místě, žádné známky vloupání, naopak zjevné známky techtle-mechtlí.“

„Znamenají techtle-mechtle sex? Kdo vymýšlí taková slova?“

„Nejspíš lidi, kteří sex nemají, což vylučuje toho mrtvého. Laborka nám snad dodá DNA toho, s kým se techtle-mechtlil, jen co jim technici odvezou povlečení. Kéž by sněžilo.“

„Jestli se dá soudit podle stavu jeho bytu a Trinina názoru, že ten chlápek obskočil všechno, co se hýbalo, nejspíš těch DNA najdou víc... Cože?“ Evin mozek zaregistroval poslední poznámku Peabodyové. „Vy chcete, aby sněžilo?“